

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р 221/2020
19.11.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парничном поступку тужиоца Ваљаонице бакра Севојно, АД из Севојна, чији су пуномоћници Мирослав Тешић, Јелена Тешић и Иван Тешић, адвокати из ..., против тужене Републике Србије, чији је заступник Државно правобранилаштво из Београда, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о захтеву Основног суда у Ужицу за одређивање другог стварно надлежног суда за поступање у предмету тог суда Прр 114/20, на седници одржаној 19.11.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у предмету Основног суда у Ужицу Прр 114/20, **ОДРЕЂУЈЕ СЕ** Основни суд у Пожеги.

Образложење

Тужилац је 28.10.2020. године поднео тужбу Основном суду у Ужицу против тужене, ради обавезивања тужене да исплати тужиоцу на име накнаде неимовинске штете - новчаног обештећења због повреде права на суђење у разумном року, која повреда је утврђена решењем тог суда Р4 р 45/2020 од 21.08.2020. године, у износу од 2.000 евра, са каматом сходно Закону о затезној камати, од дана пресуђења до коначне исплате, све у динарској противвредности према средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате и обавезе тужена да накнади тужиоцу износ од 6.000,00 динара на име састава предлога за поравнање поднетог Државном правобранилаштву, као и трошкове парничног поступка, са затезном каматом од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Основни суд у Ужицу, уз допис Прр 114/20 од 30.10.2020. године, доставио је списе предмета Врховном касационом суду, ради одређивања другог стварно надлежног суда за поступање у овом предмету и као оправдан разлог за свој захтев навео, да је тужба поднета Основном суду у Ужицу, чијим поступањем је повређено право на суђење у разумном року, због чега се тужбом тражи новчано обештећење.

Врховни касациони суд је одлучујући о захтеву суда за одређивање другог стварно надлежног суда, на основу одредби члана 62. став 1. и 7. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20), а у вези одредбе члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр.116/08, 104/09, 101/10, 31/11, 78/11, 101/11, 101/13, 40/15, 106/15, 13/16, 108/16, 113/17, 65/18 - УС, 87/18 и 88/18 - УС), утврдио да је захтев основан.

Одредбом члана 62. став 1. ЗПП, је прописано, да, надлежни суд првог степена може сам или на предлог странке да поднесе захтев највишем суду одређене врсте да одреди да у поједином предмету поступа други стварно надлежни суд, ако је очигледно да ће тако лакше да се спроведе поступак или ако за то постоје други оправдани разлози. Одредбом става 7. овог члана, да, о захтеву надлежног суда првог степена из става 1. овог члана одлучује веће највишег суда одређене врсте.

Према оцени Врховног касационог суда, у конкретној ситуацији су испуњени услови за тражену делегацију из одредбе члана 62. став 1. ЗПП, зато што разлог изнет у захтеву првостепеног суда, представља оправдан разлог, који је од утицаја за делегацију другог стварно надлежног суда.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредби члана 62. став 1. и 7. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**